

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

rgan al „Ligii Apărării Naționale Creștine“
Apare la 1 și 15 a fiecărei luni

Cuprinsul:

- I. C. Cătuneanu:** Conversiunea datoriilor agricole.
- I. Vernirea:** Presa în trecut și astăzi.
- D. V. Athanasescu:** Doctrina masonică.
- I. Berinde:** Sinteza sărăciei nemeșești.
- Prețioasă mărturisire jidovească.**
- Serghius:** Bestialitatea unui farmacist jidan.
- Jidanii mai presus de Instituțiile Statului și funcționarii acestuia.**
- † Tudosie Popescu.**
- V. B.:** Către Români.
- Scânteiuri naționaliste din sufletul lui Eminescu.**
- Sumarul „Protocoalelor Înțelepților Sionului“.**
- U. N. S. C. R. —** Activitatea externă. Congresul dela Sibiu (1931).

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. LAZĂR ISAICU.

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

Conversiunea datoriilor agricole

Nici o chestiune nu a produs printre politicieni atâta frământare, nedumerire și indeciziune în atitudinea de luat, cum a provocat această chestiune, pentru a cărei deslegare s'a depus un proiect de lege.

Bine înțeles, problema în sine merită toată atențiunea și studiul serios, de care poate fi capabil un om politic s'apănit de grijă pentru viitorul țării.

Dar la politicienii actuali, altă grijă operează neliniște în sufletul lor meschin și interesat. Nu grija de salvarea țărânimii înglodată în datorii; ci grija de salvarea popularității lor față de această țărânie.

În corșiiința, îmbăcsită de ca'cule personale, ei își zic: Argetoianu aducând legea, — încontabil favorabilă lumii dela sate — noi pierdem puțința de a mai face de magie. Ce-i de făcut? să împiedicăm discret votarea legii, nu mai putem. Să nu o votăm, află lumea sate'lor, că ne-am împotrivit unei măsuri bune.

Să o votăm, dăm o mână de ajutor unui adversar politic, contribuind la ridicarea popularității lui.

Acestea sunt preocupările intime, nemărturisite ale politicianilor, acum când începe discuția legii.

Cum să țasă din impasul ce le amenință grav o popularitate nemeritată și din belșug exploatăată?

Au găsit mijlul, caracterizat printr'o desăvârșită duplicitate: în principiu admit oportunitatea măsurii, pentru ca să nu-și înstrăineze simpatiile rurale; dar critică copriusul legii, aducându-i tot felul de observațiuni spre a compromite pe autor, care, fiind din altă tabără politică, trebuie combătut cu orice preț.

Acesta este primul comandament de tactică ce țșnește din sufletul s'râm, înăcrit și invidios al opozantului parlamentar. Rarele excepții nu fac decât confirmă regula.

Nimeni nu contestă, că legea are multe dispoziții mărunte, cari vor trebui și probabil vor fi modificate.

Dar să critici o lege, care scoate țărâniea din ghiarele cămătăriei, pentru mărunte considerațiuni, distincțiuni inoportune și profeții ticluite din spirit de opoziție, aceasta înseamnă operă stearpă și negativă.

Sunt două mari interese cari se ciocnesc: interesul milioane'lor de mici proprietari rurali, ajunși insolvabili cu tot avutul lor prin greutatea datoriilor ce-i apăsă; și interesul deponenților cari și-au plasat prisosul de numerar la bănci și ar fi amenințați să nu-și mai poată incasa prompt și integral sumele depuse în cazul când aceeaș bancă creditoară, în loc să primească banii dela debitorii țărani, ar primi obligațiuni emise de stat prin Banca de Agricultură.

Credem că este în interesul băncilor creditoare să se mulțumească cu obligații garantate și de stat și prin ipotecă asupra averii debitorilor cu datorii convertite, decât cu nimic: pentru că săterii sunt în așa situație încât dela ei băncile nu mai încasează nimic. Deci, pentru băncile creditoare mai bine ceva, decât nimic.

Dar se pune întrebarea, cum vor putea plăti aceste bănci pe deponenți, cari nu vor lua în plată, drept suma depusă, obligațiuni garantate de stat?

Aici se ivește în adevăr o greutate. Dar nu trebuie uitat, că deponentul a adus la bancă o sumă ce-i prisosea în gestiunea economiei lui private și deci ar putea fi înlocuită

prin obligațiunile de stat, cari obligațiuni produc aceeaș dobândă, ca și suma în numerar depusă.

Prin urmare, atâta vreme cât deponentul nu are nevoie de capitalul depus — și în majoritatea cazurilor nu are pentru că altfel nu l-ar fi depus spre păstrare și fructificare — el nu va simți nici o modificare în averea lui prin faptul, că în locul numerarului are obligațiuni la bancă, producătoare de aceeaș dobândă.

În cazul când ar avea nevoie de realizarea obligațiunilor în bani, atunci într'adevăr va suferi de pe urma fluctuațiunilor cursului acelor obligațiuni. Asemena pierderi se ivesc mai rar, pentru că cine a depus bani la bancă înseamnă că a depus un prisos de care înțelege în majoritatea cazurilor să nu se a'ingă.

Și chiar dacă pe urma mai sus arătată reprezintă o nedreptate, întrebăm: cine merită mai multă protecție: milioanele de plugari pe a căror muncă se ridică prosperitatea țării? o i deponenții în număr foarte restrâns față de prima categorie.

Avem, noi Români, interesul nostru primordial, ca stat agricol, să ținem mai departe țărâniea robită prin povara datoriilor și să favorizăm continuarea unei stări de descurajare a energiilor productive, de paralizare a inițiativei agricole, pentru a nu se pune în discuție soarta depunerilor celor puținți?

Ce cântărește mai mult în îndrumarea națiunii spre prosperitate: descătușarea milioane'lor de țărani cari prin munca lor, liberată de exploatarea cămătarilor, pot readuce belșugul economic, liniștea și siguranța statului? ori interesele deponenților?

Răspunsul se dă din instinctul conștinării și propășirii naționale, care înăbușe orice altă considerație,

I. C. Cătuneanu.

Presa în trecut și astăzi

Până în anii dinaintea războiului, fără îndoială, loc de cinste se cuvine presei române, care a jucat un important rol în lupta uriașă începută de cele mai luminoase minți ale României, pentru desrobirea politică și culturală a poporului nostru.

Apostoli înflăcărați de cauza națională, scriitori entuziasmați de comorile poporului, au plantat sămânța românismului în cele mai ascunse colțuri; luptători, cari au îndurat surghiunul, latiniiși, cari cu toate exagerările lor, au înălțat făclile rededeptării, tot ce neamul nostru a avut mai select, s'a ridicat ca un singur om, trecând peste sule și mii de piedeci, și au împrăștiat în loc de săgeți, idei mântuitoare, și în loc de fulgerări de spadă, cuvântul scris cu condeiul.

Și această luptă n'a fost zădărnice. Sămânța lor a dat roade. Cuvântul lor cinstit s'a răspândit dintr'o provincie în alta. Cărturarilor frați și-au întins mâna, au început să se cunoască, să facă planuri comune. Au luptat pentru înfrățire, pentru iubirea cuvântului românesc, și mai presus de toate au început să lucreze ziua și noaptea, la căile lungi și spinoase, cari aveau să se întâlnească în ziua învierii noastre definitive, în sfânta sărbătoare a unirii, la acelaș punct, unde răsare soarele libertății românești: Bucureștii.

Această presă, a patra putere în stat, a pregătit calea spre ziua cea mare, a pregătit frații de acelaș neam pentru unire, și ea a ținut ap-însă în suflutele românești, candela dorului de libertate.

Fiecare provincie românească a avut marii ei ziaristi, a avut presa ei, unde cele mai distinsse figuri ale neamului nostru au considerat de a lor datorie morală să lupte pentru deșteptarea maselor, să dea îndrumări și să scoată din letargia milenară poporul, care rupt din trunchiul latinizării, are menirea să țină aprinsă flacăra civilizației în aceste părți, pe pământul lui de baștină.

Cuvântul acestor mari înaintași ai noștri a fost ascultat orbește, litera scrisă și semnată de ei a fost *literă sfântă*, căci caracterul lor era integru și autoritatea lor neștirbită.

Gazetarii din acele timpuri, dela cei mai iluștrii și până la cei mai modești, erau *Români*, au profesat această meserie din idealism și nu împinși de interese meschine per-

sonale, iar cauza pentru care au luptat au fost o cauză dreaptă.

* * *

După înfăptuirea idealului național, după ce vechile hotare s'au prăbușit pentru vecie și ne vedem astăzi uniți în țara visată, putem constata un dureros adevăr:

Presă românească a decăzut, nu și mai înțelege menirea. Presă năstră s'a depărtat, după unire, de nimbul strălucitor al trecutului.

Este aceasta un rău semn al vremii!

Sămânța aruncată de vrednicii ei întemeietori a rodit, dar sămânța aruncată de majoritatea presei de astăzi, nu mai dorim să dea roade, căci e sămânța urii, a dușmăniei, a certelor, e sămânța viciată a unor pigmei lipsiți de ideal și de sentimente patriotice

Un Eliade, un Asachi și un Baritiu n'au cunoscut rotativele, linotipurile, gratuitățile, salariile mari, mijloace de comunicație atât de perfecte, radiofonia, n'au scris la lumina becurilor electrice și nici n'au dictat dactilografelor articolele, și totuși munca lor a rămas o oglindă nepătată a datoriei, a meseriei, a cinstei și a iubirii de neam.

Explicația? E foarte simplă. Presă pe atunci era românească, făuritorii ei erau *Români*, durerea neamului era durerea lor și bucuria lor bucuria neamului.

Astăzi cea mai mare parte a scribilor, cari reprezintă așa zisa „opinie publică“, n'au nici actele de cetățenie în ordine, își au la origine un bunic sau străbunic din Paestina, care mai ieri târguia cărpe și făcea comerț ambulant pe saie cu „alfie de muncă văduvă“, iar astăzi e „bancher“, proprietar de „ed tură“, de tipografie, de „ziare de tiraj“, și călărește biata opinie publică, îmbâcînd atmosfera cu idei moscovite.

Acei cari se erijează astăzi în îndrumători ai maselor, în gazetărie, nu sunt în marea lor majoritate decât niște foști „urlici“, reclamagii, telali ori agenți de publicitate de origine jidovească, pripășiți în țara aceasta din „mila“ unor funcționari abuzivi, și unii pentru a-și masca intențiile meschine s'au înarmat cu nume neaoșe românești și cu orice ocazie ne dau lecții de morală, de civilizație și de libertate.

Presă românească ce-a mai rămas, nu vede, n'aude, și nici nu poate face față atâtor lipitori, cari ne duc

spre ruină și spre piei-e.

Ceeace a contribuit deci la dăderea nivelului presei noastre, este acapararea ei de către elementele jidovești.

O imperioasă datorie ni se impune: *salvarea presei*, scoaterea ei din mâinile celor ce-au pângărit-o și crearea unei presei în care s'avem încredere și care să lupte pentru prosperarea neamului și pentru cementarea unirii sufletești.

* * *

Crearea fondului de pensii al ziarștilor, cu sprijinul statului, a fost o frumoasă recompensă ce s'a putut da pentru breasla gazetarilor, căci nimeni n'a invidiat situația mănuiitorilor condeiului, — muritori de foame, atunci când se epuizează și ajung în anii neputinței în imposibilitate de a-și câștiga pâinea.

Surprinzător este însă faptul că la Casa de pensii a ziarștilor români au cerut înscrierea și au fost primiți aproape 200 de scribi jidani și li s'au recunoscut un mare număr de ani serviiți în presă, pe când unor ziarști români li s'au fixat anii serviiți fără nici o normă.

Cităm câteva nume de ziarști „români“ înscriși la fondul de pensii: Chales Rose, Pisani Timoleon, Radu Reiter, Horea Gh., Bleicher Bucur, Mohr Faust M., Albu Avrum, Săteanu Schönfeld Iosif, Holda Marcu Ana, Marcu Aurel, Schrehunetz Bruno, Popenberger Friedrich, Leonard Paukerow, Iacob Rosenthal, Heinrich Crețean, Abramovics Samson, Peltz Isac, Millian Maximin G., Grosman Samuil, Sulcină Ishor Adrian Rosman Al., Kurda Kohn Andrei, Barza Francisc, Dima Fuche F., Coler Alexandru, Konitz Martin, Soreanu Henrich, Kosoki Emil, Samoilă Emil, Cutana J., Brănișteanu Beno, Reikoviceanu Fulsen, Arca Berkovitz, Ligeti Ernest, Grois Ladislau, Halász Iuliu, Mosko Iosif, Arzenie Constantin, Mioreanu Hönig, Preisig Carol, Leipnic Ladislau, Mangold Alexandru, Reiter Robert, Jung Petre, Janesus P., Buchelbauer Henrich, Hercovits Havas Elemer, Kuban Andrei, Bach Iuliu, Weil Arpad, Marton Ernest, Jambor Fr., Kortiala Arpad, Mayer Iosif, Steiner Mauriciu, Biro Gheorghe, Fagure D. Emil, Bergman Munte Artur, Gassner Iosif, Halász Ștefan, Landesberg William, Matus Bubis, Rosenthal Zligman, Weinstein Ștrul, Hurtig Alex., Dascovici Alex., Strominger M., Buchwald Bela, Nedeanu Alex., Block Benjamin, Casseli Dominic, Fehér Desideriu, Brunea Fox F., Kutana Bradu Lia, Răpeanu B., Feld

Oscar, Weinstein Rubin, Nudelmann Abraham David, Brunea I, Romanos L, Geza Iacob, Farkas Alexandru, Lefter Ivela Ion, Labin Samuel, Graur Constantiu, Graur Grigore, Streitman Henrich, Nicolae Kaner Constantin, Plattner Herman, Hönig Alfred, Fridman Albert, Gros Desideriu, Hartmann H., Zaharof Ion, Berger Marcel, Havas Nicolze, Buick Ada'bert, Biro Elek, Markovics Ernest, Berstein Lazar, Block H, Orvin Marghita, Klugman Iulius, Reichter Eugen, Silberman Adalbert, Brüll Iosef, Hegedüs Ferd., Farkas Aladar, Alberman Ludovic, Wolf Mihail, Kasner R., Ormos Ivan, Simonis Henrich, Czukerman H. Ernest, Salamon Ladislau, Honigman Albert, Blumenfeld Klement, Bretschneider Iacob, Roseblat Iacob, Krenner N., Frango Zoltan, Landau Mihail, Kohn Marcu, Goldberg Ioan, Herskovics Hajdu, Kádár Emeric, Calmanovici Devy, Haim Leon etc. etc.

Aceștia sunt făuritorii presei române! Pentru aceștia au murit eroii dela Mărăști, Mărășești și Oituz! Pentru aceștia plătim noi impozite grele, ca să-i îngrășăm și mai mult, după ce ne otrăvesc masele, zi cu zi, picur cu picur, și le împing cu noroiul ieșit din tiparnițele lor în ghiarele pi-rzării. Aceștia sunt cratorii de opinie publică și mai sunt și alții, cari se ascund la spatele lor și le dau ghionturi, rânjind satanic, în așteptarea prăbușirii creștinismului.

* * *

Dela modestele începuturi și până astăzi, câtă depărtare în sentimente, în caracter, în statornicie, în iubire de țară! Dela „Curieul român“, dela „A bina românească“ și dela „Gazeta de Transilvania“, trecând peste sutele de publicații politice, culturale și literare, în fruntea cărora s'a perândat falanga scriitorilor români și până la articolele politice ale lui Eminescu dela „Timpul“ și ale gazetarilor cu sentimente frumoase dela „Tribuna“, și chiar mai târziu, presa românească a lăsat o dără de lumină în istoria dezvoltării noastre culturale și politice. Slăvită fie memoria marilor întenețori, pe cari îi găsim astăzi mutilați și în manualele didactice.

Dacă s'ar trezi din somn părintele literaturii române și ar vedea cum se chinuesc cu frazele „confrății“ lui dela „Dimineața“, „Adevărul“, „Lupta“, „Curierul Izraelit“, „Realitatea Ilustrată“, „Oglinda Lumii“, și alte zeci și sute de publicații conduse de ei, ar striga exasperat ca pe vremea când „slovele“

nu erau schimbate încă în „litere“: „Scrieți, băieți, scrieți **românește!**“ Mai trist este faptul că la unele ziare susținute cu bani românești au pătruns de asemenea elementele parazitare și chiar de a acele t ibune încep să predice mulțimii vrajba, depe urma căreia ei totdeauna se

aleg cu profit.

E timpul deci să ne smulgem din cătușele lor, să ne creștem ziaristi români și o presă românească constructivă și demnă de a servi ca exemplu pentru viitor.

I. Vernirea

Francmasoneria

Doctrina masonică

Ca o continuare a celor scrise în articolele precedente, vom căuta azi să arătăm *modul de a lucra al lojelor și influența lor asupra societății.*

Incontestabil că societățile secrete, și în special masoneria a avut o oarecare influență asupra desfășurării evenimentelor istorice. Multe fapte pe-recute în decursul veacurilor, și rămase până azi „enigme istorice“, se explică — dacă ne gândim puțin — și la F. M. Astel pare ca totul inexplicabil faptul că până la 1789, data marelui *revoluții franceze*, nu se pomenise nicăieri de revoluții, și dela această dată, așa ca din senin, is ucnesc revoluții și mișcări sociale în aproape toate statele Europei. Apoi *campania anticlericală și anti-religioasă*, deslănțuită în Franța, acum vreo 30-40 de ani, nu poate fi datorită decât tot aceleiași masonerii, care nu scapă o singură ocazie de a se manifesta. *Revoluția Rusă* din 1917, *Revoluția comunistă* a lui Bella Kuhn, cât și toate mișcările revoluționare, cari au zguduit Europa, după războiul, au fost toate pregătite, și în mare parte executate, de loile masonice. În fine recenta *revoluție spaniolă* evidențiază din nou faptul că masoneria e mereu la lucru, și nu va înceta să lucreze, decât în momentul când se pule și va fi atins.

Deocamdată să vedem cum se lucrează în loji ca mai târziu să putem înțelege unitatea de conducere și spontanitatea care domină în special revoluțiile moderne (Spania).

În loji nu se lucrează după ordine și prin ordine; totu se face numai prin *sugestie*, foarte abil întrebuințată de cei interesați. Prin *răbdare și perseverență* sugestia care vine de sus va fi încetul cu încetul infiltrată tu'uror masonilor, cari vor deveni astfel, pe nesimțite, cei mai vajnici apărători ai celei mai abominabile

doctrine. Mediul de lojă anihilează voința și individul ajunge să se confunde cu aspirațiile și felul de a gândi al colectivității. Un individ oricât de bine înenționat, odată ce a pășit într'o lojă e destinat să devie mai curând sau mai târziu unealta celor mai mari ticăloșii. *Minciuna și ipocrizia* de care e înconjurat, *viclesugurile* cari sunt întrebuințate spre a-l atrage în cursă, îi vițiază conștiința și îi de-formează gândirea, făcându-l unealtă oarbă în mâinile călăilor omenirii. Dealtfel și concepțiile religioase și sociale ale masonilor sunt de așa natură încât predispon individul la un fel de *revoltă în contra actualei societăți* și la preconizarea unei alte lumi bazate pe doctrina masonică. Astfel membrii lojelor albastre sau joase, sunt în general *raționaliști atei*, spre deosebire de cei ai gradelor superioare care au vădită înclinare spre *ocultism*.

Aceștia din urmă se pretind în posesia unei științe secrete derivate din vechile mistere Egiptene și Indice, și care le-ar fi fost transmise lor prin intermediul *Kabalei iudaice*. Albert Pike un celebru mason englez ne d-stăinuește adevărata credință religioasă a masonilor. *Masoneria*, zice el, *este căutarea luminii. Această căutare ne duce direct la Kabală care este quintesența întregii înțelepciuni antice.* „În acest amalgam vechiu și puțin înțeles, de absurdități și filosofie, inițiatul va găsi izvorul multor doctrine și cu timpul va ajunge să înțeleagă filosofia alchimicilor“.

Îtă dar că masonii înșiși își mărturisesc credința care îi conduce și care îi deosebește de ceilalți muritori. *Se cred în posesia unui secret*, pe ca e nu-l cunoaște nimeni; își închipue că sunt *inițiații unei științe străvechi* și miraculoasă, și în fapt *catechismul lor îl constituie Kabala iudaică*, adecă acea compilație de

doctrină și de credințe, învăluite în cel mai nepătruns misticism, care formau fundamentul religios al popoarelor orientale. Iată la ce se reduce pretenția masonilor, că *ar fi în căutarea adevărului absolut și al religiei perfecte*. La o retrogradare de vre-o câteva mii de ani, și la proslăvirea unor doctrine care pe timpul când erau profesate aveau de sigur o valoare pe care însă azi noi n'o mai putem recunoaște. Într-o societate înaintată ca a noastră, principiile Kabbalistice nu mai au nici un rost, și progresul omenirii nu s'a făcut niciodată cu ajutorul misticismului și a silogismelor speculative.

F. M. englez *Thomas Milton Stewart* ne spune că adevăratul mason e acela care caută în mod constant să ajungă la concluzii independente prin rațiune, servindu-se de orice adevăr și străduindu-se să trăiască după regulile dictate de propria sa morală și conștiință. Toate acestea ar fi foarte frumoase și într'adevăr aceia ar fi idealul omenirii, dar în practică lucrurile se petrec cu totul altfel. În loji, masonii de geaba ar căuta *adevărul*, acesta e ceva *inexistent în masonerie*; în schimb prin sugestie și prin anihilarea eului individual, masonul ajunge la unele concluzii pe cari le crede proprii, dar cari de fapt nu sunt altceva decât idei convenabile masoneriei infiltrate în membrii, prin intermediul masonilor conștii de misiunea lor. Mediul de lojă viciază și deformează adevărul, în modul dorit de conducători, și fără nici o efortare din partea acestora.

Grija convertirii la doctrina masonică o au maestrul și membrii mai vechi ai lojelor, experți în de alde astea.

Scopul F. M. e *distrugerea actualii societăți creștine* și înlocuirea ei prin dominația masonică, ce va avea drept obiect o *civilizație naturalistă atee*, având știința și rațiunea, ca religie.

Tocmai de aceea F. M. e în continuă luptă cu civilizația actuală pe care o declară perimată și menită pierii.

Deocamdată „noi nu ne putem înfățișa opera așa numită „constructivă“ a masoneriei, dar din nefericire opera ei distructivă e destul de importantă, ca să fim nevoiți s'o luăm în considerare.

Într'adevăr azi opera de desagregare a F. M. se întinde în toate domeniile; religie, morală, moravuri sociale, politică, arte, literatură, toate au avut de suferit influențele maso-

nice într'o măsură mai mare sau mai mică

Încetul cu încetul prin răbdare și perseverență, ajutată fiind de presă și aur, masoneria va ajunge la realizarea scopurilor urmărite. Mijloacele de care dispune, modul în care lucrează, precum și ascendenul pe care știe să l exercite asupra tuturor guvernelor, o îndreptățește să spere la aceasta.

Actuala noastră societate e îmbibată de *spiritul masonic anti-național, ateu și a-moral*. Tot ce facem, orice acțiune a noastră, nu este condusă decât de imperativul secolului al XX-lea, cel mai cras egoism, strâns legat de interesul personal.

Binele obștească, religia strămoșească, iubirea de țară și în fine tot patrimoniul de sentimente și credințe, cari erau sfinte pentru strămoșii noștri azi sunt disprețuite și huțite. Ne am masonizat chiar spiritul și felul de a gândi; vrem să fim la fel cu alții, în ritmul vremii, și nu ne gândim la viitorul întunecat care ne paște. Am zis viitor întunecat și cred că n'am făcut o afirmație temerară. Viitorul va fi așa cum ni l-am pregătit noi cu toții. Poate că realizarea visului masonic n'ar aduce numai decât distrugerea noastră, încetul cu încetul ne vom obișnui și cu acea stare de lucruri și ne vom simți din nou în largul nostru. Dar din nenorocire lumea preconizată de masonerie nu este decât un *stadiu intermediar, o punte de trecere către o altă lume, de astă dată visată de Jidani*.

Masoneria și Jidani lucrează mână în mână, în vederea aceluiaș scop, dorit și de unii și de alții: *Revoluția Universală*. Dar până când masoneria se oprește aici mulțumindu-se cu *Republica Universală*, care se va naște din Revoluții, Jidani merg mai departe și utilizând terenul pregătit de francmasonerie, vor să întronizeze: *Dominația Universală a Jidanilor*.

Francmasoneria în mâinile lor nu e decât o unealtă care, mânărită abil de mâni dibace, poate da rezultate neașteptate. Cu ajutorul ei, și d'simulându-se în umbră, *Jidani vor transforma imperiile și regatele în republici*, cari vor fi cu atât mai ușor cucerite pentru idealul masonic, cu cât Jidani sunt stăpânii necontestați ai economiei, și finanței din întreaga lume.

Jidani simțind însă că Biserica și Regalitatea s'ar opune cu disperare planurilor lor au imprimat masoneriei cea profundă *ură anticreștină și antimonarhică*, ce o caracterizează.

Biserica cu organizația ei puternică, cu trecutul ei și cu doctrina creștină pe care o reprezintă, se ciocnește violent cu doctrina masonică atee, și anticreștină.

De ace a și masonii dau o luptă violentă și fără preget împotriva acestei instituții, care a rezistat timp de atâtea secole tutu or încercărilor vrășmașe.

Mulțime de secte au fost născocite de masoni, pentru a desbina pe creștini, și a putea astfel mai ușor distruge Biserica. *Ebionismul, Elkesaismul, Nazarenii*, iar în vremurile mai recente, *Baptiștii, Adventiștii, Inochentiștii etc.*, sunt tot atâtea erezii de origină iudevească, menite să lovească în Biserica Creștină. Dar Jidani nu s'au mulțumit cu atât; prin tot felul de calomnii și minciuni, care mai de care mai nerușinate, împrăștiate prin ziarele lor, au căutat să *discrediteze și clerul*, ca astfel poporul să nu mai aibă încredere în preoți și încetul cu încetul să se lase și de credință. Până acum în mare parte n'au reușit; *dacă preșii vor continua să și facă datoria nu vor reuși nici deacum înainte*.

A doua piedică la înfăptuirea idealului masonic e **Regalitatea**. Cu un trecut milenar, cu epoci de splendoare și glorie în veci neuitate, această instituție e o cheazăie puternică: atât timp cât ea va exista, va exista și Statul în fruncea căruia se găsește. Desigur că monarhii nu vor consimți niciodată la punerea în aplicare a planurilor masonice; căci la din contră, monarhia va fi înlăturată, în locul ei se va întrona *republica*, care încetul cu încetul va evolua către forma de guvernământ dorită de francmasonerie. *Președintele de Republică* e un funcționar care ușor poate fi supus unor anumite presiuni și influențe, la nevoie poate fi isgonit, ba ceva mai mult se poate întâmpla uneori să fie mason și chiar Jidan.

Și atunci cu atât mai bine; *Dominația lui Israel se va înfăptui cu o oră mai devreme*.

Spre realizarea tuturor acestor deziderate lucrează conspirația masonică, și zi de zi puterea ei crește, în timp ce momentul înfăptuirii idealului lor se apropie. Mentalitatea hoinăvicioasă a secolului nostru, precum și conjuncturile economice și financiare defavorabile dau un prețios sprijin masoneriei. Prin *exploatarea* fără scrupule a a estor *mizeriei sociale* și prin *agitarea tuturor ideilor subversive*, ea va isbuti să provoace în toate țările, frământări și mișcări,

cari toate nu vor face decât să grăbească sfârșitul actualei stări sociale. În această epocă de dezechilibru economic, financiar și moral, orice idee care altădată ar fi fost considerată drept aberație, își face loc și izbutește să-și găsească apărători infocați în mijocul masselor desorientate. *Cu ajutorul comunismului, anarhismului și a tuturor doctrinelor de stânga, F. M. și Jidanii vor deslănțui războaie civile fratricide*, cari toate vor ajuta în modul cel mai eficace ofensiva masonică. *Ura de clasă și distrugerea capitalismului*, preconizate de spiritul utopic al Jidanului Marx deasemeni sunt arme puternice în favoarea masoneriei.

Ca concluzie la toate acestea o

constatare se impune. Vinovați de actuala stare de lucruri cât și de dezastrul care ne așteaptă nu sunt numai Jidanii, ci și guvernele noastre creștine, cari au tolerat și încurajat acțiunea masonică și expansiunea iudaică. Prin neglijența, indolența și venalitatea lor toate aceste guverne se vor face vinovate în infașta istoriei, de cea mai grozavă crimă: de *crima de lășă-năționalitate*, de crima de a fi trădat interesele superioare ale țării lor, pentru arginți, sau pentru onoruri trecătoare, atât de mult dorite de politicianii noștri.

D. V. Athanasescu

— Cluj —

Sinteza sărăciei nemeșești

— Răvaș din Maramureș —

Unul dintre ținuturile cele mai vlăguțe, mai sărăcite și mai băute de Dumnezeu și de ingrătitudinea omenească, este fără îndoială — alături de Țara Moșilor — Voevodatul Maramureș. Vechii nemeși maramureșeni, cari semănau și se înrudeau atât de aproape cu răzeșii moldoveni de altă dată, sunt astăzi palide umbre de ființe, în agonie. Cumplita sărăcie care l-a încercuit îi sugrumă fără noimă. Timpurile, când compozorii maramureșeni se întruniau în „cinstite adunări“ de „cinstiți boieri“ au dat bir cu fugiții. Astăzi nemeșii din țara voevozelor descălecători și mari citori de biserici, au rămas fără șubă, fără opinci și fără tăși la cremere și amar.

Închis între masivele păduroase ale munților seculari, Maramureșul este un organ fără respirație. Se sufocă în propriu-i său. Comunicația antropoidică îl face să fie un ținut izolat de restul țării. Iar această izolare, pe care nu o merită, îl silește să-și aplice fără vrea, clasică formulă a Brătienilor: „Prin noi înși-ne“.

Ori prin ei înșiși, nemeșii maramureșeni, în actuala conjunctură, ce li s'a creiat în urma înstrăinării munților, cu toată râvna și mândria ce i caracterizează, nu o pot duce; nu pot viețui. Dacă în trecut principala bogăție a „cinstiților boieri“ maramureșeni, a fost creșterea bovinelor, astăzi nu se mai poate conta pe aceasta. În urma croielii

hotarelor din 1918, majoritatea munților maramureșenești, au rămas peste granițe, la vecinii noștri dela miazănoapte: Cehii și Polonii. Din pricina aceasta, numărul stânilor și al „boimilor“ s'a împuținat vertiginos, cu fiecare zi ce a trecut. Aceasta pe de o parte. Pe de altă parte, codrii cu ale lor bogății, au încăput sub administrația xilofagilor de toate neamurile și de toate categoriile. Pădurile lui Pătru Opincă și Ion Săcure au rămas cu „coatele“ și cu „polbarul“. Nenumerații Groedeli, Fischeri, Steinfeli și Fruchteri, au curățat întinsul munților, de lemne, așa cum ași curăța eu un ciorchine de struguri din viile depe culmea Cotnarilor. Par ea „cinstițului“ boier din această nobilă și democratică fructificare a fost: *Sudoarea și Osteneala*, plătite cu sequestre și executii silite asupra propriului avut. Rezultatul final: *Năpârțirea fără vreme a șubelor lui Pătru Opincă și Ion Săcure*.

„Cinstiți“ boieri, în veșnica lor pribegie după un codu de pâine, sunt jecmăniți fără milă, de către toți șpețarii din neamul lui Iuda, cari mișună dealungul țării, pripășindu-se acolo unde cred că vor putea roada parazitari. Nepoții lui Dragoș Vodă, toți voinici cu fruntea lată, printru străni, sunt înșulțați, jecmăniți și înșelăți. Acasă sunt scoși din cocioabe și trimiși în lume. Într'o asemenea situație nu-i de mirare că alcoolismul și bolile sociale și-au croit un drum atât de

larg.

Liftele păgâne pripășite pe melegurile Țării Voevozelor, sunt într'o mare măsură răspunzătoare de mizeria în care se sbate, ca peștele pe uscat, țărâtimea maramureșană. Contribuția, în deosebi a Jidănimii, la lăfșirea dezastrului economic și moral de aici, este imensă. Multe gospodării s'au ruinat din pricina manopelor de acaparare ale acestui neam egoist. Astăzi, în rândurile nemeșilor și mai cu seamă ale „porțieșilor“ maramureșeni nu vei găsi un singur gospodar, în stare, să-ți prezinte un jurnal de casă fără deficite. Datoriile pela bănci și mai ales pela cămătării-jidani, sunt mai mari decât valoarea întregilor gospodării cu vite, pământ, clădiri, etc. Sărăcia înscăunată pe răzoarele Maramureșului, nu are asemănare și nici precedent. Elementele românești depe aceste plaiuri, se ating literalmente de foame, obidă și mizerie.

Bravul popor din Țara lui Dragoș, e uitat. Nimeni nu i întinde o mână frățască. Toți trec pe lângă el, dar niciunul nu vrea să i constate adevărata pacoste ce-l sugrumă și-l vlăguiește, până la exterminare.

Inv. Ion Berinde
— Maramureș —

Prețioasă mărturisire jidovească.

Jidanul Dr. Emil Nathan, în ziarul „Românul“ din anul 1910 mărturisea următoarele despre Cahal:

„Ca Evreu, și ca unul ce cunosc organizația secretă a Evreilor... (afirm)... Kahalul... există și este astăzi mai înflorit ca oricând și de multe ori se ascunde sub denumirea nevinovată de **comunitatea israelito-română**, cu toate că această comunitate nu i decât o comisiune care dă ordine în virtutea principiului repetat în talmud: **Dumnezeu dă Evreilor toată puterea asupra bunurilor și sângelui altor neamuri**.

*Kahalul nu este numai o comisiune de privilegere, dar și un tribunal înalt, care primește bani și stabilește pentru Evrei impozite fixe. Numai în Moldova, percepe, în fiecare an peste **trei milioane**“.*

(cf. „Apărarea Națională“ din 1 Aprilie 1923).

Bestialitatea unui farmacist jidan

— Imoralitatea jidovească —

În fața Curții cu Jurați, de pe lângă Tribunalul Tighina, a venit spre judecare procesul farmacistului jidan, *La ar S. Nemirovski* din com. *Volentir*, jud. *Cetatea-Albă*.

Jidanul farmacist este trimis în fața juraților, sub stare de arest, pentru faptul criminal că în timpul ce-și exercita profesiunea de farmacist, în comuna sa natală, a ademenit peste 30 (treizeci) fetițe tinere creștine, între 4—9 ani, și sub presiunea promisiuni or de tot felul — iar dacă nu cedau — a amenințările cu cuțitul, le supunea la cele mai imorale acte.

Întâmplarea a făcut ca aceste crime ale Jidanului-bestial să fie descoperite de un biet țaran, a cărui fetiță se îmbolnăvise: tresărea noaptea din somn, plâns spontan, greață permanentă, repulsiune pentru mâncare, slăbire fizică, etc.

Țăranul a insistat mult pe lângă fetiță, care era îngrozită de frica Jidanului și cu mare greutate a putut obține adevărul.

Sesizându-se organele justiției, Jidanul a fost luat din scurt și arestat, iar fetițele au declarat în ce mod criminal au fost supuse la acte imorale, de către numita bestie-jidănească.

Cum știut este că rassa jidovească este purtătoare principală a boalelor venerice, ceea ce nici nu poate să fie altfel în urma excentricităților lor sexuale, în cazul de față, majoritatea fetițelor, pe lângă că au fost nenorocite pentru toată viața, au fost și îmbolnăvite de boli venerice.

Când s'a citit actul de acuzare, nu-mi venea să cred urechilor; mi se strângea inima; mi-am dat aparența nepăsării și apropiindu-mă de victime le-am întrebat: Așa s'au petrecut lucrurile cum ați spus la judecată? Așa s'au petrecut, răspunde o fetiță, cu șiroaie de lacrimi pe obraji.

Față de aceste fapte, dovedite cu prisosință, Jidanul Nemirovski, trebuia să fie dus la spânzurațoare, nu să se plimbe — sub diferite pretexte — pela atâtea Curți cu Jurați, și să solicite amânarea procesului atunci când vede că jurații ar avea intenția să-l condamne. Numitul

apare pentru a treia oră în fața juraților, și, și de data aceea, văzând că majoritatea juraților sunt țărani, a cerut și obținut amânarea, pentru sesiunea viitoare.

Dar ca opinia publică să știe care a fost atitudinea întregii Jidovimi din Tighina, față de acest criminal ordinar, voi arăta în linii generale:

Dela începerea dezbaterilor, până la pronunțarea amânării, Tribunalul era înconjurat de toată Jidăniimea; tineri cu bătrâni, bărbați cu femei, cari în loc să desaprobe gestul mârșav al acestei creaturi nerușinate, căutau să-i facă atmosferă favorabilă printre jurați, ba mai mult: se spune că au intervenit la un creștin bun — ce era primjurat — și i-au promis bani, dacă aduce un verdict de achitare. Și cine credeți că a făcut intervenția nereușită? Un avocat creștin, care era plătit bine, pentru a face apărarea, și care având și o situație politică, se credea că va putea influența.

Toată presa jidănească din Basarabia a scris articole lungi în care-l scoteau pe acest Jidan criminal, ca pe un om căzut victimă țărănilor din com. Volentir.

Și ce este mai trist. Nu s'a găsit avocat român, care să apere cinstea celor treizeci de fetițe, căzute victime bestiei jidănești, a căror părinti sunt oameni săraci și n'au bani de dat la avocați, ci se bizue numai pe dreptatea justiției.

Pentru ca cititorii să vadă cum sunt caracterizați Jidanii, în *Germania*, vom arăta ce remarcă ziarele sociale germane, despre întâmplări de atare natură:

„Există oare undeva, în întreaga lume un proces de scandal, în care să nu fie implicat direct s'au indirect Jidanul, fie ca seducător, întreținător, sau în orice alt rol? Ori și unde ar fi, în tot locul, vedem pe Jidan, ca pe seducătorul cel mai îndrăzneț, căruia nu îi este sfântă nici o virtute, nici o frumuseță, nici o onoare, atunci când e vorba de satisfacerea poftelor sale. Ba se poate spune că nu sunt numai pornirile sensuale care îl îndemnă la aceasta, ci că simte o bucurie demonică de a ruina, de a degrada și

desonora femeile morale, care odată ar fi trebuit să devină soții cinstitute și respectate ale bărbaților germani. Fără rușine, cum e dela natură, el se folosește de împrejurarea că pofta naște poftă, mai ales atunci când e prezentată fără nici o considerațiune, fără un oarecare văl al pudorii“.

Dar credeți că aceste acte imorale pornesc dela tinerii descreați jidani? Nu! *Jidanii sunt imorali din naștere, și toată învățătura lor le este dată în senzul de a-și bate joc de tot ce nu e „popor ales“, căci iată ce se spune despre un mare rabin, în cartea Germanului Ben-achot:*

Kohana, în tinerețea sa a fost discipolul înțeleptului rabin Robs. În o bună zi observă, că maestrul său vrea să și facă de lucru cu o tânără fată creștină și atunci se ascunde în camera acestuia. Rabinul dând de ea îi zise: „Ești tu aici Kohana? Du-te afară, nu se cuvine“. Kohana însă răspunse: „Maestre, mi-am permis aceasta, pentru a învăța toate dela tine“.

În însăși cărțile sfinte jidovești găsim astfel de enărări, care ne arată caracteristica concepției moralității jidovești.

Că Jidanul este ceva bolnăvicios pentru omenire, ne-o mai mărturiște însuși *Heinrich Heine*:

„Veșnică plagă scoasă din a Nilu'ui nămo!“.

Jidanul este omul trecut în putrefacția spirituală și morală, care acolo unde e tolerat nu produce decât descompunere. Această calitate e ecunoscută, și ne-o arată declarația Jidanului *Dr. Mönzer*, care a scris romanul „Drumul spre Sion“, în care se vorbește cam astfel:

„Noi, Jidanii, ne-am sădit între popoare, am pătruns în rassa lor infectându-le; le-am răpus puterea, le-am împilat, le-am făcut leneșe, le-am adus la putrefacție, prin cultura noastră distrugătoare“.

Deci să fim bine lămurii. Actele bestiale ale Jidanilor față de tot ce este creștin, sunt dictate de cărțile lor sfinte și propovăduite de cei mai mari învățați jidani.

Revenind la cazul farmacistului jidan Nemirovski, a cărui proces, primul în anale și justiției românești, urmează a se judeca în fața Curții cu Jurați din Tighina în sesiunea de Februarie 1932, **avocații români și creștini din toate colțurile țării, sunt rugați a veni la acest proces, care nu este numai al celor 30 fetițe nenorocite, dar este procesul tinerei generații românești, — căzută**

pradă Jidanilor bestiali, dând dovadă că poporul românesc se mai poate apăra de hienele talmudiste, și că dreptatea Românului încă n'a murit.

Români! Veniți cu toții și apărați cins ea tinerelor viăstare românești, care a fost murdărită de Jidanul Nemirovski.

Serghius Basarabeanu.

Jidanii mai presus de Instituțiile Statului și funcționarii acestuia

Ziarele aduc știrea:

„O delegație a statului parlamentar evreesc, în frunte cu dnii deputați dr. Theodor Fischer, dr. S. Singer și dr. M. Reiter, a fost primită în audiență de secretarul general al Ministerului Cultelor. Delegația a intervenit pentru ordonanța ea subvenției care se cuvine cultului mozaic pe anul 1931.

„D. secretar general a promis în mod formal că încă în cursul lunii Noemvrie va fi ordonanțată toată suma cuvenită cultului mozaic drept subvenție pe anul 1931“.

Informația de mai sus nu poate să nu revolte și pe cel mai neînsuflețit Român. După ce Instituțiilor de Stat nu li s'au ordonanțat subvențiile cuvenite pe anul 1931, sau dacă li s'au ordonanțat, ele cine știe când vor putea fi achitate; după ce funcționarii Statului nu și au ridicat salariile de luni de zile,

Ministerele noastre nu găsesc alt-

ceva mai bun de făcut, decât să servească — de urgență și la sigur — interesele Jidanilor, cari având ordonanțele la mână, cu siguranță își vor exopera și achitarea lor, înainte ca Instituțiile Statului și funcționarii acestuia, să-și fi ridicat competențele ce de drept li se cuvin.

Domnule Ministru al Cultelor și domnule Ministru al Finanțelor, întoarceți-Vă privirile în spre Instituțiile și funcționarii Statului, ai căror părinți sunteți. Subvenția prevăzută cultului mozaic nu trebuie prevăzută măcar, necum ordonanțată și achitată, în aceste timpuri grele, când necesiții de primul ordin nu sunt încă satisfăcute. Și nu Vă dați seama că Jidanii nici nu sunt avizați la aceste subvenții, pe când bieții funcționari se dau cu capul de pereți ne mai știind cui să se adreseze și unde să fugă dinaintea acelora față de cari au angajamente de plăți.

Ceeace se întâmplă e prea mult.

Frate Tudosie!
Dormi în pace! Cei puțini care te-au înțeles, te-au iubit și te-au urmat.

Dacă tu n'ai avut fericirea să vezi cu ochii plinirea idealului pentru care te-ai jertfit;

Dacă țărâna din care-ai fost plămădit, a cerut prea de timpuriu întoarcerea 'n repaus;

Dacă sufletul ți-a fost prea mult împovărat de durerile desiluziilor,

iii liniștit acolo, unde răutatea omului nu poate pătrunde, că, în urma ta au rămas batalioane de luptători!

... Din satul unii, în care ți-ai lăsat — poate — o mamă îmbătrânită de vreme și de durere; ... un tată încovoiat pe coarnele plugului, frați și surori, gândind mereu la întoarcerea ta acasă, vor ieși oei estăși, cari vor gusta odată din bucuria de care tu n'ai avut parte!

Eroilor nu li se numără anii, ci faptele!

... Iar voi părinți și rude, fiți mândri de jertfa lui Tudosie!

Pământul țării, pe care l-a iubit atât de mult, va ști să-l îmbrățișeze, mai sincer decât oamenii! ...

Iar generația tânără are un exemplu mai mult!

Dormi în pace, iubite camarade!

Prof. Gh. Făcăoaru
— Hunedoara —

† Tudosie Popescu

S'a stins din viață, încă un suflet de erou și un suflet fanatic al Ideii Naționaliste Creștine!

Cu ochii lui mari și ageri ca de vultur;

Cu pletele lui negre, fluturând peste umeri;

Cu pieptul desfăcut, cu sumanul pe umeri și cu toiagul pribegiei în mână, TUDOSIE POPESCU, era veșnic în mișcare, și gata de luptă.

El n'a cunoscut bucuriile vieții; a părăsit glia și satul pentru școală, ca să se întorcă apoi la ai lui, mai luminat, mai hotărât, și să moară pentru o idee, întru apărarea pământului strămoșesc, pe care nu vroia să-l vadă

pângărit de lașii și ticăloșii... de meserie!

L-am văzut întâia oară printre gratiile închisorii VĂCĂREȘTI, în toamna anului 1923;

Apoi tot în închisoare, la GALATA, în IAȘII Moldovii înăbușite...;

... La CLUJ și la CERNĂUȚI, în cele patru colțuri ale Țării, a purtat cuvântul Credinții Naționaliste Creștine, asemenea apostolilor și martirilor de odinioară...!

A însuflețit zece generații de studenți...!

A dat peste tot mai întâiu, dovada credinții neștrămutate și desinteresate!

„Această viață sbuciumată de luptă și privațiunii, i-au adus sfârșitul timpuriu“.

Tudosie Popescu a murit Luni 16 Noemvrie c. Osemintele lui pământeste au fost ridicate dela Spitalul Central de boale nervoase - București și transportate în comuna lui natală Mărcești jud. Dâmbovița.

Citiți și răspândiți

Infrățirea

Românească

Către Români!

În vremurile învolburate pe cari le trăim, când greutățile de tot felul apasă umerii noștri mai mult ca oricând, când privirea ne este rătăcită, iar frunțile încrețite trădează grija zilei de mâine, în aceste vremuri de strâmtorare, să aruncăm o privire fugară în istoria noastră națională, ca să vedem care era soarta Românilor **în trecut**; să stabilim starea de azi și să căutăm care le poate fi soarta viitoare și care e calea ce duce în spre mai bine.

Deschizând istoria Românilor vedem că ea nu este altceva decât povestea îndurerată a unui „copil al suferinței”, veșnic nedreptățit; povestea împletită din lacrimile și durerile poporului român. Zile de bucurie, zile de lumină, i-au fost puține hărăzite.

A înfruntat acest popor vijelia popoarelor barbare, a îndurat robii de veacuri.

Niciodată însă, el n'a desnădăjduit! Adăpostit la umbra crucii și a credinței creștine, călăuzit de bărbați viteji, buni, drepti și cinștiți, a putut să țină piept vitregiilor vremurilor și să răsbată veacurile, dovădind că: „*Apa trece, pietrele rămân!*”.

Și acuma, când după suferințe de veacuri îndurate de moșii și strămoșii roștri, după multe lupte și mari jertfe putem să vedem cu ochii ceace ei au visat numai: România Mare a tuturor Românilor, întregi aproape în vechi'e și strămoșeștile ei hotare, să urmăim sfatul înțelept al Regelui Carol I:

„*Învățați a iubi și a urma exemplele marilor înaintași, pe cari istoria ni-i arată plini de virtuți și de glorie! Și atunci fiți siguri, veți avea o Românie mare, puternică și fericită!*”.

România Mare lipsită de conducători cu dragoste de ream și țară, de bărbații întregi pe cari îi avea România mică, se prezintă **azi** după treisprezece ani dela Unirea cea mare, în jalnica situație a unui pământ exploatat de cel mai nemilos arendaș.

Guvernării din România Mare n'au fost decât niște coade de topor în mâini'e străinilor. Mulți dintre ei oameni învățați, dar răi, lacomi și vicleni. Cum am zice noi pe românește; „*Brânză bură 'n burduf de câne!*”.

Străinii și 'n deosebi **Jidanii**, conduc în țara noastră din umbră; partizanii partidelor politice trimiși cu voturi românești în parlament, în „casa țării”, nu sunt decât unelte în mâinile Jidanilor, cari vând interesele țării acestor străini de neamul și legea noastră.

Ca o boală care lucrează la nimicirea unui corp omeresc, așa lucrează Jidanii la nimicirea corpului nostru național: zi de zi, oră de oră, în mod sistematic.

Jidanii sunt o națiune rezlețită pe toată suprafața pământului, dar au un gând la fel: să distrugă toate țările creștine, ca apoi pe dărâmături să se ridice ei, „poporul ales” și să stăpânească lumea. Planul lor criminal este expus în „Protocoalele Înțelepților Sionului”. Inșăși *religia* lor drăcească „Talmudul”, le permite să mintă, să fure să jure strâmb s. a.; le poruncește să vrăjmășească toate popoarele între cari se află și să se folosească de orice mijloace pentru a-și ajunge ținta ultimă: dominația universală!

Banii și gazetele sun nu numai la noi, ci în toată lumea, în mâni jidovești. Prin aceste două arme le este mult ușurată lupta mai departe.

Bolșevismul și diferitele *secte religioase*, — pocăiții! — sunt lucrul mâinilor jidovești. Rusia este pildă vie și mult grăitoare despre ceace fac Jidanii prin *comunism* și secte religioase, în marșul lor spre dominația lumii! Nime i nu mai e stăpân pe rodul muncii lui; biserici creștine, altădată cucernice locașuri de rugăciune, sunt transformate în grajduri; preoții, slujitorii sfintelor altare sunt batjocoriți și măcelăriți în chipul cel mai sălbatec.

Mai nou: isgonirea regelui Alfonso XIII și îngenuncherea Spaniei este tot lucrul „hahamilor”.

Dar neamul lui Iuda nu lucrează la lumina zilei ci prin *societăți* ascunse numite *francmasonice*, organizate aproape în fiecare țară. Lozinca lor este: „Cu mațele ultimului peot să spânzurăm pe ultimul rege”.

În țara noastră cei mai mulți Jidani sunt fugari din alte țări ca Rusia, Polonia, Galția etc. Hămesiți și lacomi s'au așezat în această Românie bogată, în „țara fă-ăduinții”.

Au ocupat aproape în întregime *orașele*, cari nu mai sunt decât niște cuiburi murdare de perciunați. În *Ma amureș*, Bucovina și Basarabia ocupă și satele. Și inima trebuie să ni se strângă de durere la gândul că pământ din pământul țării noastre, udat cu atâtea lacrimi și stropit cu atâtea sânge românesc, a încăput pe mâinile lui „Leiba”.

Jidanii, păduchii ucigași ai națiunilor, ne-au adus și nouă toate relele în țară și-au căutat prin toate mijloacele să ne slăbească și să ne distrugă.

Prin *alcoolism* au paralizat puterea de muncă a națiunii, au îmbolnăvit pe bietul țaran și l-au jefuit. Beția cu cele două surori aproape nedespărțite: *oftica* și *sifilisul* face să dispară din sângele nostru darul acela care ne face să fim Români. Ne întunecă conștiința națională și asta o dore c ei,

Prin *speculă* și *camătă* au distrus pe meseriașii și comercianții Români.

Prin bani, necinstit câștigați, *ne-au corupt* funcționarii noștri publici: banul jidovesc deschide toate porțile!

Astfel cel mai ticălos popo, prin cele mai necinstite mijloace, a pus în scurt timp stăpânire, pe toate izvoarele noastre de hrană, lăsându-ne „*săraci în țară bogată!*”.

Munca plugarului nu mai este ră plătită. Rodul muncii lui nu se mai poate valorifica.

„...La noi înzadar ară plagul,

Căci holdelor noastre cu spicul de aur

Străinul le fură belșugul”.

Răsbuiul de moarte al Jidanilor contra națiunii românești, va dura atâtea timp cât vom avea Jidani.

printre noi. Deci nu ne rămâne altă porțită de scăpare decât scoaterea lor din mijlocul nostru: cu oricâte jertfe!
 S'acuma, când vedeți schițată primejdia cea mare jidovească este destul să vă spunem, frați Români, că **partidele politice** stau în slujba Jidanilor, pentruca să puteți vedea clar rostul politicii de partid în România.

Partidele politice, cari înfrățite cu toți străinii și mai ales cu Jidani s'au perindat la cârma acestei țări, au toată răspunderea stării de azi, care amenință viitorul neamului.

Mai iacome decât bogatul din Evanghelie, partidele au scă'uit în scurt timp visteria țării. Ce-au făcut însă pentru binele ei? Ce-au făcut mai ales pentru agricultură, care este temelie țării și dacă se ruinează, se ruinează țara. La noi dacă n'are țaranul bani, n'are nimeni!

După resocotita guvernare a partidelor, cântecul Moșilor: „Munții noștri aur poartă,

Noi cerșim din poartă 'n poartă“

a devenit al nostru al tuturor!

Dar vina este și a voastră, frați Români, căci voi prin votul vostru ați chemat partidele la cârmă! V'ați vândut votul și conștiința pe un bid de linte! Promisiuni mari, cari nu erau decât vorbe deșarte, v'au îmbătat! În preajma alegerilor toți „căluși“ partidelor politice vă cercetează, vă ascultă dure ile și păsurile și vă promet o grabnică vindecare, pentruca a doua zi intrați în „casa țării“, ajunși „domni“ prin votul vostru, să nu vă mai cunoască!

Nu v'ați dat seama că alegerile sunt niște adevărate sărbători în care țara vă cheamă să vă spuneți cuvântul, să chemați la conducere pe cine credeți mai vrednic de ea!

Ați văzut toate partidele la lucru și acuma învățați-vă mințe: „din coadă de câne nu faci ciucur de mătasă“.

Dacă vreți ca starea de azi să nu mai dăinuiească, dacă vreți ca o rază de nădejde de mai bine să ne lumineze fața, atunci prin votul vostru frați Români, hotărâți moartea politicii de partid și jucați veseli hora unirii pe mormântul ei. Căci politica de partid ne duce pe calea cea largă a pierzării. Dar noi să ne întoarcem cu un ceas mai devreme pe calea cea bună să ne deșteptăm și să strigăm hotărâți partidelor: „Până aici ajunge, opriți în fața prăpăstiei!“

Liga Apărării Naționale Creștine este organizația politică ce nu are și nu primește în sânul ei nici un străin și nici un Jidan. Conducătorii și membrii L. A. N. C. sunt legați prin jurământ să-și apere nația și legea lor strămoșească. Liga este contra partidelor înstrăinate. Ea face o politică curat românească.

În fruntea programului L. A. N. C. stau scrise cuvintele: Hristos, Regele, Națiunea. România a Românilor! Este ceace se numește deviza Ligii.

L. A. N. C. luptă pentru **Hristos**, apărând biserica noastră străbură de toate atacurile lui Iuda.

Luptă pentru **Rege**, căci o republică este pentru Jidani mai ușor de cucerit.

Luptă pe tru **Națiune**, care suntem noi toți Români.

Și cere ca **România să fie a Românilor** și numai a lor, căci numai ei și-au vărsat sângele pentru făurirea, apărarea și înțelegerea ei!

L. A. N. C. nu promite că va face minuni, dar va face tot ce pot face niște bărbați *cu adevărată dragoste de neam și țară*. Va apăra munca și produsul ei de cei ce o speculează și înstrănează. Va mântui țara de Jidani parazitari. *Se va îngriji în mod deosebit de agricultură, care e baza țării noastre*. Va readuce în stăpânirea Românilor pământurile, fabricile, furniturile și exploatarea de tot felul; va revizui averile. Spre a feri pe producător și consumator de speculă, schimbul va fi organizat în cooperative, cari vor ajuta mult la ridicarea bunei stări a satelor. Înșelăciunea și fraudă se vor pedepsi aspru, și astfel Jidani ne rai găsindu-și rostul în organismul țării noastre, ne vor părăsi. Elementul românesc scăpat de Jidani se va însănătoși, se va întări și va redobândi pozițiile pierdute.

Românizarea orașelor se va face dela sine, atunci când străinii vor începe a le părăsi.

Dreptatea va deveni temelie statului, înviorând astfel toate spiritele.

Cămătăria se va opri. Se vor cerceta contractele de înstrăinare a bunurilor Statului și se va căuta ca ele să fie readuse la ma'ca lor firească.

Se va micșora numărul deputaților și senatorilor și în sfârșit se vor desființa orice posturi de prisos — înființate numai pentru căpătuirea partizanilor — pentru a se micșora cheltuelile și risipa banului public cari au adus țara la desnădejde.

Se va curăța armata de Jidani. Se vpr micșora taxele școlare și se va stabili numărul de străini ce pot fi primiți în licee și universități, în proporție cu Români.

Se va îngriji de invalizi, orfani, văduve și voluntarii din războiu.

„Salarizarea preoților în măsura cuvenită demnității slujitorilor altarului“.

Se va îngriji de educația națională, morală și sănătatea publică.

După aceste spicuri din programul L. A. N. C., se vede clar că această organizație cu caracter naționalist, nu poate și nu vrea să ceară sprijinul străinilor.

Fraților,

Ne aflăm la o răspântie primejdioasă: dacă vom continua pe drumul cel vechiu ne vom prăbuși fără doar și poate! L. A. N. C. strigă din răzputeri tuturor Românilor, — și mai ales celor din Ardeal cari n'au reușit să trimită un singur deputat L. A. N. C. în parlament — strigă să se deștepte în ceasul al unsprezecelea din somnul adânc al politicii de partid.

Judecați românește; descătușați-vă de politica de partid și pășiți veseli în rândurile luptătorilor sub steagurile cu svastica ale Ligii, pentru a vă apăra „moșia și nevoile și neamul“.

Frați Români, iubiți vă moșia așa cum și o iubeau strămoșii; fiți drepiți și cinstiți; nu fiți fățarnici

ca fariseii. Reveniți la portul frumos românesc și nu vindeți produsele voastre pentru a vă aduce otravă la casă: rachiou și tutun. Fiți mai cruțători. Și atunci L. A. N. C. vă asigură că starea din România se va schimba din cea mai nenorocită, în cea mai fericită.

Organizați-vă pretutindeni în L. A. N. C. Fiți hotărâți și dreți: nu mai ascultați de glasul înșelător al partidelor, căci 800.000 eroi Români ne privesc din ceruri. Ei au murit lăsându-ne această Românie frumoasă, moștenire sfântă și fără drept de înstrăinare.

Ei au pecetluit soarta țării prin sângele lor, noi o vom pecetlui prin votul nostru.

Trăiască România a Românilor dela Nistru până la Tisa.

Trăiască conducătorii noștri: D-nii profesori **Cuza și Cătuneanu!**

Cu Dumnezeu înainte în lupta pentru Hristos, Regele, N-țiunea.

V. B.

Scânteieri naționaliste din sufletul lui Eminescu.

„Toate dispozițiile, cari ating viața juridică și economică a națiunii, trebuie să rezulte înainte de toate din suprema lege a conservării naționalității și a țării cu orice mijloc și pe orice cale, chiar dacă mijlocul și calea n'ar fi conforme cu civilizația și umanitarismul, cari azi formează masca și pretextul sub care Apusul se luptă cu toate civilizațiile

rămase îndărăpt. Ținta noastră a fost totdeauna conservarea elementului național și ocrotirea acestui element contra concurenței excesive și a pro-priei lui neprevăderi“.

(Eminescu, din articolul intitulat „Legile, după Eminescu“ de Dumitrie G. Maxim, fost președinte la Curtea de Apel. Vezi ziarul „Universul“ din 14 August 1931).

Sumarul „Protocoloalelor Înțelepților Sionului“

Reproducem mai jos din introducerea la traducerea americană a **Protocoloalelor Înțelepților Sionului**, următoarele concluzii pe care le-a pus autorul, ca o pagină de inițiere pentru cititor, în lucrarea de origine jidovească, unde neamul lui Israel dezvoltă principiile și metodele după care trebu să distrugă statele creștine.

Cititorii noștri urmărind cu atenție rândurile de mai jos și căutând a le referi la situația internă a țării noastre, precum și la situația externă actuală, va înțelege mai bine, că din orice tratat sovant, cum se aplică pe n-șmțite, dar tot mai eficace, și deci tot mai pagubitor, politica destructivă a neamului jidovesc față de popoarele creștine, care le dă o nemeritată opitalitate.

Mai ales ceea ce se petrece la noi în țară, sub regimul partidelor politice jidovite, deci aservite și stăvănite de Jidani, constituie o dovadă că forța lor ocultă trebuie combătută cu tot mai multă energie, cât mai e timp. Suntem în ceasul ultim. O recunoșc chiar Americanii, cari încep a se deștepta.

Iată concluziile :

„1. Guvernul național al fiecărui stat ne jidovesc va trebui să fie distrus provocând revoluții interne, prin ațărarea la ura de clasă, prin sfertări fățarnice spre a obține mai multă libertate, și privilegii pentru anumite clase ale poporului, servindu-se de cuvintele *libertate, egalitate, fraternitate*, care a atrage pe proști în capcană, iar în realitate spre a câștiga aderenți la cauza jidovească.

„2. Toate războaiele trebuie să aibă de acum înainte o bază economică; nu va fi permis de a câștiga prin războiu avantajii teritoriale, ceea ce

va aduce stăpânirea Jidanilor asupra bogățiilor, care este factorul deci iv al războiului.

„3. Drepturile internaționale ale Jidanilor vor fi întărite în pașuba drepturilor naționale a diferitelor popoare ne-jidănești.

„4. Statele ne-jidănești vor fi slăbite și mai mult prin încurajarea dată măsurilor politice false sau contradictorii, precum și obținând o influență secretă asupra actelor funcționarilor publici, apoi manipu-lând presa și suprinând treptat libertatea cuvântului.

„5. Autoritatea guvernelor unde

predomină liberalismul va fi subminată prin distrugerea religiei (alta decât cea jidovească), căci religia este forța conservatoare și morală care sprijină guvernele liberale.

„6. Spre a învinge rezistența statelor, cari nu vor fi dispuse să se supună puterii jidovești, (politica lui Israel), va trebui să recurgă fără șovărie la violență, la viclenie, la prefăcătorie, la venalitate, la fraudă, la trădare, la deposedarea altuia de bunurile lui.

„7. Distragerea structurii sociale și economice a statelor creștine se va săvârși prin distrugerea prosperității industriale introducând speculațiunea și grevele fără sfârșit, cari vor arunca în stradă masele de muncitori, făcând să se ridice în mod artificial salariile, ceea ce va avea ca rezultat să scumpească tot mai mult viața și infine să producă o *criză economică generală* și să dezorganizeze sistemele financiare. Puterea financiară a diferitelor state ne-jidănești va fi astfel săpată pe dedesubt, împingându-le să se supraîncarce cu *împrumuturi externe* și interne în proporții tot mai mari până vor ajunge la faliment.

„8. Peste haosul social și politic creat prin aceste diverse mijloace va fi ridicată în mod treptat dictatura jidovească, mai cu seamă prin teribila putere ce au Jidanii asupra băerilor puștii, a bursei, și prin marile mijloace ce au Jidanii de a controla presa și mișcarea revoluționară jidovească.

„9. În perioada de tranziție între guvernarea nejidănească și aceea a Jidanilor în fiecare stat, va fi o guvernare secretă a Jidanilor, obținută prin stăpânirea presei, prin răstăcirea opiniei publice, prin teroarea în masă, prin slăbirea inițiativei ne-jidănești, prin direcția falsă dată educației, și prin discordia ce se va semăna între Ne-Jidani.

(cf. Mgr. Jouin, Le péril judéo-maconnique. Protocols des Sages de Sion. Ed. V. Paris 1920 pag. 154-55.)

După extrasul american, publicăm mai jos în traducere (luată din Mgr Jouin, lucrarea mai sus citată), și sumarul aceluiași „Protocol” făcut de ziarul **TIMES**, cel mai serios, cel mai bine informat jurnale englez, întemeiat la 1785, care în anul 1920 cunoscând **Protocoloalele**, și-a dat seama de imensul pericol jidovesc, și a dat alarma, destăinuind lumii cu prinsul în următoarele concluzii. (No. din 8 Maiu 1920).

Fiecare Român luminat, orice om politic, care dovedește să și lărgescă orizontul și să priceapă adevărata cauză a indispoziției generale prin care trece actualmente lumea; care ține să înțeleagă în fine pentru ce Jidanii sunt — cum a spus un mare cugetător — **fons et origo omnium malorum**, are datoria să cugete asupra concluziilor de mai jos și în urmă să citească și să recitească Textul **Protocoloalelor Înțelepților Sionului**. Iată sumarul redactat de ziarul **TIMES** :

„1. Exista și a existat de secole o organizație secretă, politică și internațională a Jidanilor.

„2. Spiritul acestei organizații pare a fi o ură tradițională și eternă contra creștinătății și o ambiție titanică de dominație asupra lumii.

„3 Scopul urmărit în cursul veacurilor este distrugerea statelor naționale și substituirea în aceste state a unei dominații jidovești internaționale.

„4. Metoda întrebuintată mai întâi pentru a slăbi și în urmă pentru a distruge corpurile politice existente, consistă în a le inocula idei politice dezorganizatoare de o putere de distrugere progresivă dozată cu grijă, mergând dela liberalism la radicalism, dela socialism la comunism și ajungând până la anarhie ca o *reductio ad absurdum* a principiilor egalitare. În acest timp Jidovimea ar rămâne la adăpost de aceste doctrine corosive: „Noi predicăm liberalismul Goimilor, dar, pe de altă parte, noi menținem nația noastră într-o supunere completă”. Din fundul acestei, abiz de anarhie, în care lumea se va fi prăbușit, și ca un răspuns strigătelor umane înnebunite, va fi guvernul rece, logic, înțelept, inexorabil al „Regei din rasa lui David”, care va apare într-o zi.

„5. Dogmele politice stabilite și dezvoltate de Europa creștină, știința omului de stat și al omului politic democrat sunt în aceeași măsură obiectul disprețului Înțelepților Sionului. Pentru ei știința omului de stat este o artă secretă de esență superioară, care nu se dobândește decât printr-o practică tradițională, ce nu se comunică decât unui mic număr de aleși, inițiați în secretul unui sanctuar ocult. „Problemele politice nu sunt de natură să fie înțelese de oamenii ordinari; singurii care le pot înțelege, sunt, cum am mai spus, șefi cari au condus afaceri mai multe secole de-a rândul”.

„6. După această concepție a artei politice, masele sunt brute ani-

malce; și conducătorii politici ai Goimilor „ieșiți din gâta lor sunt de asemenea, ca șefi, diriguitorii obișiți în politică”. Sunt niște păpuși, ale căror stori sunt trase de mâna ascunsă a Înțelepților Sionului; aceste păpuși sunt în general oameni

corupți, aproape totdeauna incapabili, cedând ușor lingușirilor și amenințărilor, supunându-se de frica șantajului și muncind, fără nici o îndoială, în profitul dominației jidovești.

„7. Presa, Teatrul, Bursa, Știința, Legea însăși, se află în mâinile aceluia cari dețin tot aurul; toate acestea sunt atâtea mijloace de a face să se producă o confuzie, un chaos în opinia publică, demoralizarea tineretului, încurajarea la viciu a celor adulți; la trebuință, se va face să ia naștere printre Goimi (Nejidani) în locul aspirațiilor idealiste ale civilizației creștine, dorința de bani sau o neutralitate de scepticism materialist, sau apetitul cinic al plăcerii”.

Uniunea Națională a Studenților Creștini Români

Congresul Studentesc dela Sibiu

29—30 Noemvrie 1931, 1—2 Decemvrie 1931.

Chestiunile ce se vor discuta și repartitia rapoartelor pentru Congresul studentesc dela Sibiu a fost hotărâtă în modul următor:

1. Asistența medicală a studenției cuprinzând:

Crearea unui sanatoriu studentesc; Colonii de vară și asistență medicală propriu zisă.

Raport susținut de Centrul - Cluj prin președinte d-l Octavian Stanca.

2. Organizarea materială a vieții studentești.

Cămine și cantine; Burse de studii în țară și în străinătate; Taxe universitare.

Raport susținut de Centrul - București prin d-l Cezar Mircea.

3. Casa studentească și institutul de credit universitar.

Raport susținut de Uniune, prin d-l Horia Ion Butucescu, cașierul U. N. S. C. R.

4. Educația fizică și instrucția preregimentară a studenției.

Raport susținut de Uniune, prin d-l V. Roșculeț, directorul departamentului sporturilor.

5. Activitatea extraversitară (cultura și religioasă).

Raport susținut de Centrul Cernăuți.

6. Publicațiile studentești.

Raport susținut de Uniune, prin

d-l Florian Becescu, directorul departamentului presei.

7. Statistica studențească și orientarea profesională.

Raport susținut de Centrul - Iași prin d-l Nicolae Petrașcu.

8. Unificarea sistemului de învățământ superior.

Raport susținut de Uniune, prin d-l Ștefan Iacobescu, vicepreședintele U. N. S. C. R.

9. Sintetizarea revendicărilor studentești din trecut și posibilitățile lor de realizare.

Raport susținut de Centrul-București.

10. Specificul organic al spiritului monarhic românesc.

Raport susținut de Uniune, prin d-l Mișu Șerbescu.

11. Jidanii și comunismul.

Raport susținut de Centrul - Iași, prin d-l președinte, T. Mociușchi.

12. Naționalismul în cadrul economiei actuale.

Raport susținut de Centrul Timișoara, prin d-l Ștefan Ionescu.

13. Politicianismul și Basarabia după 13 ani dela Unire.

Raport susținut de Centrul - Chișinău, prin d-l Gh. Bordei

14. Orientarea politică internă a studenției.

Raport susținut de Centrul-Bucu-

rești, prin d-l președinte Traian Cotigă.

15. Orientarea politică externă a a studenției.

Activitatea externă a Uniunii

Activi atea dusă de către Uniunea Națională a Studenților Creștini Români în anul 1930-31 în afara granițelor țării nu a fost dintre cele mai neînsemnate. Datoria de a păstra neatinsă demnitatea sa și de a spori prestigiul ce i se cuvine i a călăuzit atitudinea în toate relațiile ce le-a avut cu asociațiile internaționale studențești ori cu Uniunile studențești străine. Ținând seama de ideologia și de dezideratele exprimate de către Congresele naționale, ea a căutat să înlăture în toate chestiunile și problemele ridicate în diferite reuniuni studențești internaționale părțile cari i-ar fi putut prejudicia interesele ori ar fi venit în contradicție cu principiile sale.

În această ordine de idei, U. N. S. C. R., prin departamentul Externelor a reușit să câștige încrederea și de multe ori prietenia Uniunilor studențești străine, cari alcătuiesc Confederația Internațională Studențească (C. I. E.)

Congresul Micii Antante.

Pentru a cimentă mai temeinic legăturile sale cu studențimea țărilor spre cari ne îndreaptă afinitățile noastre sufletești, precum și comunitatea de interese naționale, U. N. S. C. R. a făcut toate eforturile ca să desăvârșească alcătuirea Micii Înțelegeri Studențești (Petite Entente des Etudiants — P. E. E.).

Astfel ne a revenit nouă sarcina de a organiza la București în Februarie 1931 cel de al doilea congres al Micii Înțelegeri Studențești, a căruia președire a concentrat toată atenția noastră. Avea să fie acesta un prilej nimerit ca studențimea noastră să spue deslușit și înțeleptele ce le năstrește pentru popoarele vecine și prietene nouă, și să caute — cu bună voință și cu înțelegere — să îndepărteze pe vii or, laolaltă cu studențimea cehă și jugoslavă, ori ce ar fi fost prilej de supărare ori de nefrăție între cele trei națiuni.

Departamentul Externelor a publicat cu acest prilej broșuri e: „La Petite Entente des Etudiants” — în care se analizează activitatea acestui organism — și „L'Enseignement supérieur en Roumanie” —

Raport susținut de Uniune, prin d-l Radu Ionăscu, directorul departamentului externelor.

o succintă și documentată privire istorică datorită D-lui N. Iorga.

Din nefericire, evenimente interne politice de ultimă oră au pus în imposibilitate pe prietenii noștri jugoslavi să-și părăsea că țara făcând astfel ca proiectatul congres dela București să ia caracterul unei întâlniri amicale între studenții cehi și români.

Congresul internațional.

Piatra de încercare a activității externe a U. N. S. C. R. a fost, cel de al XIII-lea congres al Confederației Internaționale Studențești, hotărât pentru 9—21 August 1931 la București. Lăsând deoparte greutatea materiale de neînchipuit pe cari le comportă organizarea în de talie a unei astfel de reuniuni — și pe cari întreg comitetul Uniunii — condus de D-l Ing. Popescu — Botoșani — le-a învins pe deplin, vom trece la schițarea sumară a rezultatelor politice.

În primul rând s'a reușit să se îndepărteze din discuțiile congresului spinoasa chestiune a reprezentării în C. I. E. a grupărilor minoritare studențești, cari nu fac parte din reuniunile Naționale și cari ținteau să fărâme „principiul de Stat” pe care-l reprezintă aceste Uniuni ca membre ale confederației Cu privire specială la noi, această tendință era cu totul opusă ideologiei noastre de Uniune a studenților Creștini Români.

Și aici vom adăuga că denumirea noastră de „Studenți Creștini” a ridicat o nedumerire printre mulți din camarazi străini — nedumerire pe care evident am căutat să le-o lămurim înfățișându-le ideologia noastră și cauzele care i-au dat naștere; va fi de datoria noastră ca această ideologie să le-o facem cât mai cunoscută de aci înainte și să ne dăm seama ca organizațiile studențești străine să o privească cu simpatie și înțelegere.

O deosebită abilitate a fost iarăși necesară pentru ca — în concertul blocului latin al Uniunilor să se poată înlătura propunerea, adusă de blocul anglo-saxon, de a se centraliza oficiile și comisiunile Confederației la Geneva, ca fiind orașul „unde domnește spiritul internațional

p în excelență”.

Tot prin influența blocului latin, Uniunea noastră a reușit — cu toate încercările protivnice — să menție locul obținut în comitetul Executiv al C. I. în anul trecut, pentru reprezentantul său, în persoana D-lui C. Narti.

Nu vom trece cu vederea nici propaganda Națională realizată prin acest Congres și prin excursiile ce le-au completat și cari au prilejuit participanților cunoașterea țării noastre în lumina ei adevărată.

Pentru același scop, în broșura Congresului tipărită de către U. N. S. C. R., s'au dat succinte asupra evoluției trecute și prezente a Țării, asupra locuitorilor ei cât și asupra vieții noastre studențești.

Recunoșterea de neprețuit pentru noi, a activității și serozității directorilor Uniunii noastre ne-a fost dată cu mărîmire prin Înalta Președinție de onoare acordată Congresului de către M. S. Regele Carol al II-lea, precum și de binevoitoarea atenție ce-a arătat o congresiștilor, pe cari M. S. i-a primit la Castelul Peleş.

Continuând a păstra aceeași linie de conduită și silindu-se a-și alătura cât mai trainice prietenii în afara granițelor țării, este neîndoios că Uniunea Națională a Studenților Creștini Români va isbuti să se afirme cu cinste în viața studențească internațională, impunându-și punctele sale de vedere și clasându-se în rândurile dintâi ale organizațiilor similare din străinătă e.

„Cuvântul Studențesc” - București.

Reapare Buletinul Anti-Iudeo-Masonic

Buletinul Anti-Iudeo-Masonic, a cărui apariție a fost suspendată în urma prigoanei Masonilor cu înalte funcțiuni administrative, va reapare — complet reorganizat în curând.

De data aceasta, excelența noastră revistă antimasonică, a cărei primă apariție a fost senzațională și-a întărit așa fel poziția, încât orice atentat în contra ei va fi inoperant.